

หมอวิจารณ์ พานิช

นายกสภา

มหาวิทยาลัยมหิดล

“.....ในโลกยุคใหม่ ยุคศตวรรษที่ ๒๑ ครูต้องไม่สอน
เปลี่ยนไปชวนศิษย์คิด และทดลองทำ เพื่อให้ศิษย์
เรียนรู้จากการลงมือทำ”เป้าหมายที่การเรียนรู้ของผู้เรียน
ผู้เรียน ให้เป็นการเรียนรู้ที่สร้างเสริมความงอกงาม
ในตนและเกิดทักษะชีวิต รวมทั้งทักษะการคิดอย่าง
มีวิจารณญาณ ซึ่งเป็นทักษะเร่งด่วนที่เด็กเยาวชนคนไทย
ทุกคนต้องฝึกฝนให้เกิดขึ้นชุดคำถามเพิ่มเติม
ควรเป็นดังนี้

๑.แต่ละแผนการเรียนรู้ ต้องการให้ผู้เรียนได้หรือ
เข้าถึงความรู้และทักษะอะไร และเรียนรู้ด้วยวิธีการ
อะไร อย่างไร

๒. ในระหว่างและหลัง การเรียนรู้ รู้ได้อย่างไรว่า
ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้อย่างเข้าใจ

๓. เมื่อผู้เรียนเข้าใจแล้ว รู้ได้อย่างไรว่า ผู้เรียนได้คิด
ใคร่ครวญตรวจสอบ ประเมิน ข้อมูล / สารสนเทศ/
ความรู้ ด้วยหลัก เหตุผล สามารถเลือกและสรุปเป็น
หลักการและแนวปฏิบัติที่เหมาะสม

๔. รู้ได้อย่างไรว่า ผู้เรียนนำ ความรู้ ความเข้าใจและ
แนวปฏิบัติไปประยุกต์ใช้อย่างมีวิจารณญาณ

๕. รู้ได้อย่างไรว่า ผู้เรียนสามารถสื่อสารหลักการ
ความรู้ปฏิบัติหรือข้อเท็จจริง เช่น นำเสนอ
เผยแพร่ อภิปรายสาธารณะ ชักชวนต่อรอง หรือ
รณรงค์การปฏิบัติที่เหมาะสมได้อย่างมี
วิจารณญาณ เพื่อแก้ปัญหา ลดความเสี่ยง
สร้างสรรค์และเพิ่มคุณภาพชีวิตของตนและ

ผู้อื่น

ผู้เรียนมีความแตกต่าง เมื่อครู/อาจารย์รู้จัก
ผู้เรียนของตนดีแล้ว ควรร่วมกับฝ่ายบริหารและ
เพื่อนครู/อาจารย์ ช่วยกันถาม-ตอบอีก ๒
คำถาม ดังนี้

๑. รู้ได้อย่างไร และทำ อย่างไร หากผู้เรียนบางคน
ไม่ได้เข้าถึงเข้าใจ ประเมินความรู้และทักษะที่
กำหนดไว้ และไม่สามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้
และสื่อสาร

๒. ทำอย่างไรสำหรับผู้เรียนที่ก้าวหน้าไปได้แล้ว
หาก คณะครู / คณาจารย์ และ ผู้บริหาร
สถานศึกษาใส่ใจและจริง จังกับคำถามทั้ง ๗ ข้อนี้
การยกระดับคุณภาพผู้เรียนและการศึกษาไทย
โดยรวมก็น่าจะสูงขึ้น ทันต่อการเปลี่ยนแปลงใน
ศตวรรษที่ ๒๑

“.... จะทำ ให้การเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในโรงเรียน
เชื่อมโยงกับชีวิตจริงได้อย่างไร”

“... เรียนรู้เพื่อสร้างรากฐานชีวิตให้แก่ตนเอง
ที่จะทำงานให้สนุก ที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่า
ให้แก่บ้านเมือง”โดยให้ครอบครัว สถานศึกษา
ตัวเด็กเยาวชนตนเองและสังคมมีส่วนร่วมแสดง
ความรับผิดชอบ

(Accountability)

ขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในวิถีการอบรมเลี้ยงดู การส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนาการตามวัยของเด็กเยาวชน และยกระดับคุณภาพระบบการศึกษา ไทยอย่างจริงจังให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง ในศตวรรษที่ ๒๑

